

Na nedavno održanom Festivalu kukuruza u Požarevcu, rečeno je da je ova biljka od ključne važnosti za celokupnu poljoprivredu i privredu u Srbiji. Takođe i da je prosečan prinos po hektaru 5 tona, kao i da se na oglednim poljima naučno-stručnih institucija, kao i pojedinih privatnih proizvođača, ti prinosi kreću 10-15 tona po hektara. I najveći laici će se zapitati, gde se to izgubi 200-300 posto prinosa kukuruza i isto toliko posto para. Odgovor, naravno, stručnjaci imaju u rukavu, ali on teško dopire do proizvođača i njiva. Ključ je, još uvek, (ne)saradnja poljoprivrednika i struke, a naravno i države, koja bi trebala da bude ta koja još mnogo, mnogo više medijski i u svakom drugom pogledu, može i treba da pomogne, da utiče na tokove proizvodnje i da ih informiše poljoprivrednike. Neko će reći, nema para, opšta je kriza, pogledajte, nije ni našim susedima bolje. Opravdanja uvek ima, samo, da li su opravdana. Kako je moguće, da jedna Grčka, sa zemljom kojom joj je Bog dao, a nije joj dao dobru zemlju, već more, gotovo na svakoj njivi ima topove, a naša Srbija, zemaljski raj, o zalivnim sistemima i mogućnostima poput reka Dunav, Sava, Drina, Morava, Tisa, Kanal DTD, još nije načinila ni početne korake.

Jasno je da je navodnjavanje samo jedna od mnogih stavki u dobrom prinosu, ne samo kukuruza, već uopšte. O tome se uvek priča tek kada je godina sušna, a u poslednje vreme, skoro da i nije bilo drugačije, pa na njivama, umesto berićeta, dobijamo pustoš. Vreme prizivanja kiše - dodola, je odavno prošlo. Realnost su zalivni sistemi. Baš kao i podatak da se u Srbiji navodnjava zvanično oko 40.000 (nezvanično oko 200.000 hektara), od ukupnih 4,2 miliona hektara, a moglo bi gotovo polovina od toga. Samo povrćem je zasejano više od 310.000 hektara, od čega 80 odsto mora da se zaliva. Pa, kako onda sve to uopšte uspeva?! Kako uspeva, takva nam je i poljoprivreda. Uvek se kaže da se sve slomi na seljaku, ali, ne treba zaboraviti ni nas građane, koji plaćamo skupu hranu.

Kada je u pitanju naš lider u prinosima, njegovo veličanstvo – kukuruz, voda do njiva posejanih ovom dragocenom biljkom, stiže tek sporadično. Nekih većih zalivnih sistema nema, a da su tu, uz dobre agrotehničke mere, onda bi i prinosi bili bar za 50 odsto veći, ako ne i svih 100 posto. Taj nedostatak vlage u zemljištu i visoke temperature onemogućavaju idealan razvoj biljke, oplodnju, nalivanje, sazrevanje, pa je džaba, što smo ove godine kukuruz posejali na bezmalo trećini ukupnih površina, kada će prinosi zbog suše, biti prepolovljeni. I najlošiji matematičari, mogu da izračunaju koliki je gubitak.

Stručnjaci kažu, da oni koji se bave poljoprivredom, posebno povrtarstvom, a nemaju zalivne sisteme, ne treba ni da se bave time. Naravno, ova ocena je previše stroga ili bar, ne bi smela da bude takva. Rešenje je, uvek, negde u sredini. A njega, rešenje, moramo tražiti svi. Lopta stoji u dvorištu na svim adresama poljoprivrednika, institucija, prodavaca, ministarstva poljoprivrede, medijskim kućama... Ovo je timski sport, jednostavno rečeno. A samo dobar, uigran tim, može da pobeđuje. Posebno u današnjim sušnim vremenima.